

Kom niet aan m'n moeder!

Kom
niet
aan
m'n
moeder!

Casper Markesteijn

Tekst © Casper Markesteyn 2026
Foto omslag en opmaak © Theun Okkerse 2026 c/o Pictoright
Druk Printforce Nederland
Uitgave Brave New Book
ISBN 97 89 46 53 81 619

Mijn zusje

Het was wel vaker een tyfusherrie in de kamer, maar die middag was het anders. Boven de storm van het televisiegeluid uit hoorde ik doffe dreunen en geschreeuw. Geen gewoon gegil zoals wanneer mijn moeder wilde dat ik mijn kleren en schoenen uit de kamer haalde.

‘Ruim je zooi toch eens op! Ik word gek van jou en die klerezooi. Altijd ben ik maar aan het opruimen en jij doet geen flikker! Ik ben je werkster niet! Danny, doe wat ik zeg! Kom hier!’

Meestal deed ik of niks hoorde. En dat was ook vaak echt zo. Dan had ik mijn koptelefoon op en was ik muziek aan het luisteren. De wereld was dan ver weg. Mijn moeder, school, mijn zusje, matties. Nu was het alsof er op tv twee zenders door elkaar aanstonden: één met de dagelijkse aflevering van Cityhopper en één met Eurosport waar een free fight gevecht werd uitgezonden.

Naar allebei keek ik wel eens. Lennard Suivant van Cityhopper was elke week in een andere stad. En elke dag volgde hij van ’s morgens vroeg tot ’s avonds laat een willekeurige inwoner. Of die nu wilde of niet, zijn of haar gangen werden de hele dag met de camera vastgelegd. Het liefst was Lennard ook bij zijn slachtoffer thuis. In de badkamer als hij uit bed kwam en stond te pissen, in de keuken bij z’n ontbijt als hij met een slaperige kop zijn koffie dronk en een boterham at, als hij ’s avonds thuiskwam, een pizza naar binnen werkte met bier uit blik, naar de tv keek en weer naar bed ging.

Daklozen waren ook de pineut. Eentje in Groningen vond het prachtig. Hij gedroeg zich de hele dag als een superster. Gaf voor de camera zelfs als een echte verslaggever commentaar op van alles

wat er in de stad gebeurde. Waar hij 'as 'n miens' behandeld werd en waar 'as 'n vuulnisbakknras'.

Op de Grote Markt ging hij breeduit op het stoepje van het café staan waar hij elke ochtend om negen uur een bak koffie kreeg en hij wees in de stad de plekken waar hij sliep in zijn ranzige slaapzak.

Maar wat zag hij er fokking gaar uit. Magere kop met zwarte, diepliggende ogen en vet haar in een soort van rastakapsel. Of hij dat zelf zo gefabriceerd had of dat het puur vuiligheid van afgewerkte olie was, weet ik niet.

Hij had in ieder geval dezelfde gore slierten als de lerares die iets van kunst gaf bij mij op dat idiotencollege. Ze had zo met hem kunnen ruilen. Zijn leven leek me wel wat. Niet verplicht naar die sukels op school. Gewoon de hele dag doen waar je zin in had. Chillen, wat werken om geld te hebben, chillen en nog eens chillen. En muziek luisteren natuurlijk.

Op school had ik het helemaal gehad. Het was allemaal zo gaar wat er gedaan moest worden. En het duurde zo lang. Echt lang lang. Een lesuur duurde naar mijn gevoel een hele morgen of middag. Het schoot maar niet op. In vrijwel elk lokaal hing een klok. Dat hadden ze waarschijnlijk gedaan om je nog meer op te fokken. Ik moest goed kijken om erachter te komen of zo'n klok eigenlijk wel liep. De kleine wijzer zag je al helemaal niet vooruitgaan en als ik me maar lang genoeg fixeerde op de grote wijzer kon ik daar na verloop van tijd enige beweging in zien. Toch was zo'n klok mijn houvast. Hij leidde me af van alles wat er in de klas gebeurde. Of, nou ja, gebeurde. Er gebeurde meestal geen reet. Ja, van alles, maar niet iets waar je wat aan had. Ik niet tenminste. Het was één grote chaos op school. Eén lerares kwam steevast zelf te laat. We hadden een groepsapp met de klas en met docenten. En echt om de haverklap appte ze dat ze het niet haalde, dat ze iets later kwam, dat ze zich niet goed voelde of dat haar fiets kapot was. Ze kwam denk ik gewoon te laat uit haar nest. Verder was het ook een puinhoop daar. Je moest bijna altijd zelf werken op de computer. Daar kwam geen ene moer van natuurlijk. We keken filmpjes op YouTube of we

zaten te internetten of te appen. Veel lessen vielen uit. Je had er gewoon helemaal niets aan. Nada. Nothing.

Meestal hield ik me ver van klieren en dissen.

Bij mij durfden ze niet meer nadat ik Sahim een gebroken neus had geslagen. Niet in de klas of zo, maar gewoon buiten op straat. Dat kwam zo. Al van ver zag ik mijn zusje met twee vriendinnen op het Willem Dreesplein lopen. Rond het hele plein staan winkels. Een kleine supermarkt waar mijn moeder weleens boodschappen doet als ze wat vergeten is, want het meeste haalt ze bij de Aldi of de Lidl. Op de fiets, want Loser verdomt het meestal om mee te gaan in zijn oude Escort. Er is een Primera voor de krasloten, de shag en de telefoonkaarten. Verder heb je er Hakan, een Turkse supermarkt waar we soms de kip halen. Die is daar supergoedkoop. Als Loser goeie zin en genoeg bier in huis heeft, wil hij daar soms op vrijdag of zaterdag twee kilo kluijfjes halen. Ma moet ze braden. Natuurlijk is er op het plein een shoarmatent van twee Egyptenaren die net doen alsof ze Italianen zijn, omdat ze ook pizza's maken.

Op maandag zijn alle pizza's die je afhaalt vijf euro per stuk, maar volgens mij doen ze dan overal oude, bedorven kaas op. Makkelijk verdienen, toch? Ook als ik pizza mag halen van ma, doe ik het niet meer. Echt niet. Nooit meer. Ik word ziek van die gasten. Als je binnenstapt in die donkerbruine zaak waar je aan de toonbank blijft kleven, roept de oudste alleen maar: 'Allesz goeodd? Allesz klaaaaar? Zeg het maaar! Allesz goedd?' Waarom leert hij niet gewoon Nederlands? Ze zitten daar al heel mijn leven. En Said is er. Voor € 7,50 knipt hij je, maar daarna pakken ze je op omdat je er verdacht uitziet. Gasten in 'Opsporing verzocht' zien er beter uit. De inrichting komt volgens mij uit de kringloop. Ik ga altijd naar een vriend van een mattie van me. Die knipt voor vijf euro. Gewoon bij hem thuis in zijn flat in Waterwijk. De groentewinkel die ook op het plein zat, staat leeg. De apotheek doet het wel goed. Daar lopen ze binnen. Je moet er zelfs volgnummertjes trekken als je medicijnen haalt. Vorige week hebben ze voor de deur en het grote raam een hekwerk laten aanbrengen omdat er drie keer achter elkaar ingebroken is.

In de winkel van de bakker die er eerst was, zit nu een soort uitzendbureau. Alleen voor Polen denk ik, want er horen drie Volkswagenbusjes bij met PoolFlex erop. Bij ons in de straat wonen tegenwoordig ook veel Polen, vaak met een aantal bij elkaar in een flat. Overdag zie ik ze nooit en 's middags laat of 's avonds vroeg doen ze snel een paar boodschappen bij de Aldi of de Turk. Veel last heb ik niet van hen. In het weekend wil het nogal eens een los gaan als ze veel bier hebben bij de barbecue. Eén van de Polen had nog een zwijntje in de diepvries liggen, meegenomen uit Polen toen hij daar laatst vandaan kwam. Dat hebben ze vorig weekend op de barbecue gelegd. Van Daniël mocht ik meedoen. Aardige gast.

Goed. Op het Dreesplein dus zag ik mijn zusje lopen met twee vriendinnen. Eerst met z'n drieën en toen opeens liepen er een stuk of vier gasten omheen die duidelijk vervelende opmerkingen maakten. De hele club bleef staan. Ik hoorde mijn zusje tekeergaan. Dat kan ze uitstekend, moet ik zeggen. Een grote vent zou er bang van worden. Zo klein als ze is, zo hard kan ze schreeuwen. Ook wel tegen mij natuurlijk, maar meestal praat ze als een prinsesje tegen mij. Nu niet. 'Donder op!', schreeuwde ze. 'Doe dat thuis tegen je moeder of tegen je zussen, viezerik!'

Dat laatste was tegen het zere been. Die sukkels begonnen te duwen en te trekken aan mijn zusje en dan slaan bij mij alle stoppen door. Ik liep erop af en bleef echt nog even heel rustig.

'Kappen jullie! Blijf van mijn zusje af. Loop door. Rustig man!' Maar dat was tegen dovemansoren gezegd, zogezegd. Met z'n vieren keerden ze zich tegen mij. En toen ging ik echt los. Even maar, maar dat was genoeg. En al zeg ik het zelf, ik kan écht hard slaan. Ik aarzelde niet en ramde de eerste die op me af kwam recht op zijn neus. Sahim was het, zag ik in de gauwigheid. Ik kende hem wel van het plein. Ik haalde van achter mijn schouder uit en sloeg of ik door een muur moest. Ik hield echt geen millimeter in. Het kraakte alsof ik in zacht hout sloeg. Het bloed spoot direct alle kanten op en Sahim drukte allebei zijn handen tegen zijn gezicht. Hij bleef gebukt staan en jammerde alsof hij doodging. Mietje. Toen

ik op de tweede afstapte, gingen ze er vandoor. Het interesseerde me helemaal geen fuck wat ze riepen.

In de Turkse shoarmazaak van Sahims broer kwam ik daarna maar niet meer.

De doodschop

Ik had mijn koptelefoon op met oude gabbermuziek. HakkûBar en Technohead. Omdat ik vijftien was geworden kwam Happy Birthday keihard door. Goeie beats. En veel. 'Happy birthday. Happy, happy birthday'.

Als niemand voor mij zong, dan deed Technohead het maar. Ik zag in mijn hoofd de clip erbij. Die maffe gasten met zonnebril. Een taart. Vogeltjes. Kleine varkentjes. Psychedelische kleuren. En dan de beat keihard. Prachtige verjaardag.

Het was mijn enige cadeautje. Van mijn moeder zou ik nog wat krijgen, zei ze. Loser wist niet eens dat ik jarig was en mijn zusje sliep die nacht bij een vriendinnetje en was niet thuis. 's Avonds ook niet. Gelijk heeft ze.

Niet dat ik het allemaal zo erg vind, maar toen mijn pa er nog was, deden we nog wel wat aan een verjaardag. Meestal gingen we 's avonds bijvoorbeeld naar de Mac of naar de pizzeria van de Egyptenaren op het plein. Dat is over. Ook goed. Dan niet. Ik geef er niet om.

Samantha bleef sowieso graag bij een vriendinnetje slapen. Misschien omdat ze daar geen klappen kon verwachten. Thuis wel. Niet van ma. Die kon wel vaak en hard schreeuwen, maar slaan deed ze niet. Pa ook nooit. Het was dus Loser, dat weet ik zeker. Niet als ik erbij was. Dan durfde hij niet, maar als ik niet thuis was, kreeg Samantha wel eens klappen van hem, denk ik. Smerige rat. Ze was gewoon duidelijk bang van hem. Toch gaf hij haar ook vaak cadeautjes. Lippenstift, lekker luchtje, truitje, zelfs een keer een mobieltje.

Ik was er niet voor hem, althans niet om cadeautjes aan te

geven. Maar goed ook, want ik had ze ter plekke vertrap. Dat rook hij, de etterbak.

‘Dan kan je me altijd bereiken als er wat is’, zei Loser tegen Samantha Dat soort van dingen. Ze vertelde nooit wat Loser deed, maar tegen haar durfde hij. En ma durfde denk ik ook niks te zeggen. Ook zij was geloof ik bang van hem. Kleine meisjes van twaalf en vrouwen kon hij hebben, de klootzak.

Hij had ook al vrij snel bij Samanth de sleutel van haar kamerdeur in beslag genomen.

‘Hier in dit huis hebben we geen geheimen voor elkaar, snap je! Deuren hoeven hier nooit op slot. Alleen de voordeur, anders ben ik bang dat ze je weghalen. Gesnopen?’

Sterke argumenten, moet ik zeggen. Ze zouden hem moeten opsluiten. Voorgoed liefst.

Omdat de herrie die uit de kamer echt bizar hard was, legde ik mijn koptelefoon naast me op bed. Het was erger dan ik dacht. Het leek wel oorlog daar. Gebonk en geschreeuw alsof er iemand vermoord werd. Ik hoorde mijn moeder het hardst gillen. Wat ze precies riep, kon ik niet verstaan, maar mijn maag trok even samen en ik kreeg het plotseling koud en warm tegelijk. Het hoorde niet goed.

Vorige week werd ik midden in de nacht wakker van een soortge-
lijk gegil, buiten op straat.

‘Help! Help!’, schreeuwde er één. ‘Help! Hij maakt me dood!’ Toen ik mijn raam opendeed en naar beneden keek, lag daar Rini, de junk van de eerste verdieping, in het strookje gras voor onze flat. Nico, die andere junk van twee portieken verder was hem aan het bewerken met een soort steigerhamer. Het bloed liep over zijn kop en hij hield zijn been vast dat er ook niet echt gezond bij lag.

‘Vuile dief! Ik maak je af! Ik sla je dood, stinkjunk!’, schreeuwde Nico. Gelukkig hield hij op toen de Surinaamse buurman met een honkbalknuppel eropaf kwam.

‘Stoppen jij!’, riep Stanley één keer slechts en dat hielp. Beter, want Nico had Rini echt doodgeslagen, denk ik, zo heftig was het. Naar Stanley luistert iedereen, want hij is bijna zo groot en

breed als een deur. Aardige man, maar je moet geen narigheid met hem krijgen. Ik heb hem één keer een dronken gast die een meisje achter de kassa lastigviel de Super uit zien werken en dat doet niemand hem na. MMA in de supermarkt. Dat was nog eens leuke tv.

Toen Stanley arriveerde, vluchtte Nico zijn flat binnen.

Dat junkengevecht begon midden in de nacht, om een uur of drie. Al snel ritselde het in de straat van de wouten. Drie wagens met zwaailicht en zeker acht agenten. Veel meer dan iedereen een beetje op een afstandje houden en eerste hulp aan Rini bieden, konden ze niet en Nico deed natuurlijk niet open toen ze hem mee wilden nemen. Hij had zich verschanst in zijn flatje en weigerde de blauwen binnen te laten. Na een half uur kletsen met elkaar en nadat Rini al lang met een ambulance was afgevoerd, beukten ze met een kleine stormram Nico's deur open.

Dat was allemaal nog niet zo bizar als wat ik aantrof in de huiskamer.

Ik rende door het gangetje naar de deur van de woonkamer en gooide die open. Nooit vergeet ik meer wat ik toen zag. In mijn hersens heb ik er een foto van gemaakt. Het was alsof er een tornado door de kamer was geraasd. De eetkamerstoelen lagen om, het kleine tafeltje voor de bank was finaal doormidden gebroken en de twee stukken staken met scherpe punten omhoog, de tv aan de muur voor de bank hing alleen nog maar scheef aan een kabel tot bijna op de grond, de porseleinen beeldjes waar mijn moeder zo gek van was lagen her en der in stukken op de vloer, maar het verschrikkelijkste was mijn moeder. In de eerste fractie van een seconde zag ik haar niet eens. Loser stond voorover gebogen bij een leunstoel en toen pas zag ik ma die met haar handen over haar hoofd achter die stoel was gekropen. Er zat bloed aan haar armen en haar jurk was bij de nek gescheurd. Ze gilte iets onverstaanbaars terwijl Loser keer op keer uithaalde en haar achter de stoel tegen de zijkant van haar hoofd sloeg. Terwijl hij dat deed, schreeuwde hij. 'Vuile hoer, vieze slet, kankerwif, tyfuskreng, ik zal je leren!'